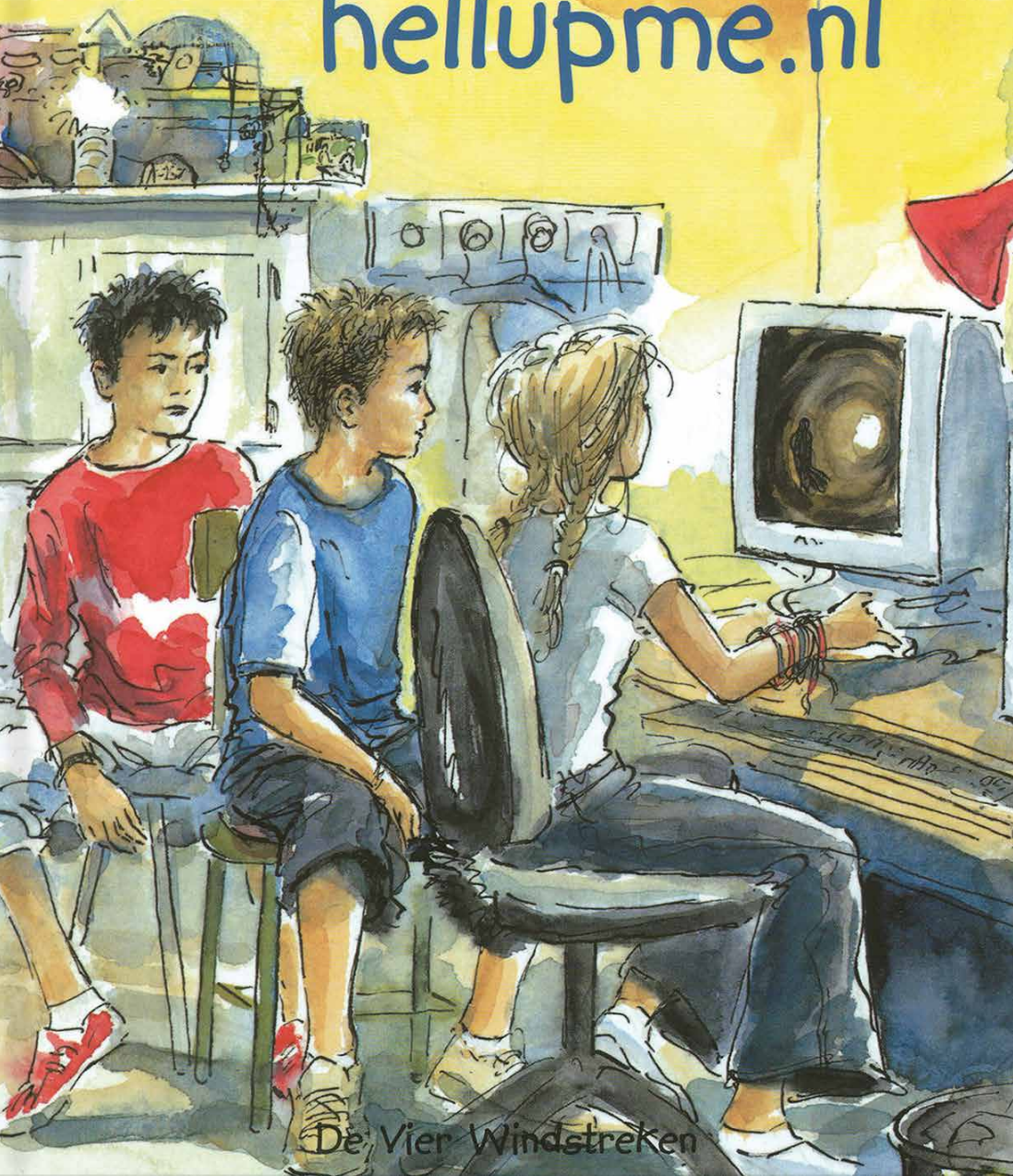

Hieke van der Werff

www.

hellupme.nl

De Vier Windstreken

De website www.hellupme.nl bestaat echt!

Bezoek de website en volg Lisa, Dennis en Niels in hun zoektocht. Ga zelf langs bij Rode Rosa, Brombob, Alboedi, de detectiveschrijfster en vele anderen. Zij vertellen je graag meer over hun godsdienst.

Hieke van der Werff schrijft op de website waarom ze dit verhaal geschreven heeft. En je kunt haar vragen stellen over dit boek of over iets anders dat je altijd al had willen weten.

Hieke van der Werff

www.hellupme.nl

Omslag en illustraties van
Géwout Esselink

De Vier Windstreken

INHOUD

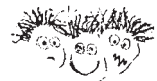
www.hellupme.nl	7
De Hellup Klup	16
Niemandslan	26
Rode Rosa	35
Brombob in de Zonneflat	45
Naar Zutphen	60
Alboedi	75
Op de vliering	87
De enquête	97
De detectiveschrijfster	106
Wat een ontdekking	117
Opnieuw op bezoek	130
De Hellup Angels	138
De andere kamer	148
Eind Go(e)d, al Go(e)d	156

© 2003 De Vier Windstreken, Voorschoten
Alle rechten voorbehouden. Printed in Germany
NUR 283,284 / ISBN 90 5579 978 5

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com

STICHTING NEDERLANDSE
KINDERJURY
2004

“Hé, Lisa!” klonk het hard over straat.

Lisa keek achterom en zag haar klasgenoot Dennis met zijn zwarte wapperende haren aan komen rennen. Ze had hem eerst een klier gevonden, maar nu kon ze het al een tijdje goed met hem vinden.

“Hé, hoi!” riep ze terug. Ze wachtte tot hij bij haar was, zodat ze samen weer voor het eerst naar school konden lopen.

“Zo, jij bent poepiebruin zeg,” zei Dennis. Hij hield zijn arm naast de hare.

“Ja, dan ben jij maar een bleekscheet, jochie.”

“Jochie? Pff, ik ben groter dan jij.”

“Nou, volgens mij ben ik nu net zo lang als jij.”

“Dat lijkt maar zo door je staartjes,” beweerde Dennis. Hij drukte een van Lisa’s staartjes naar beneden en zag dat ze inderdaad net zo lang als hij geworden was. Hij wilde dit niet toegeven en begon gauw over wat anders.

“Heb je Niels al gezien?”

“Nee, onze vakanties overlaptten elkaar. Hij ging meteen een maand naar Italië en ik ben pas net terug uit Frankrijk.” Lisa vond Niels de leukste jongen uit de klas. Ze gingen met elkaar. Maar hij had in de vakantie niets van zich laten horen. Ze had hem daardoor gisteren niet durven bellen.

“Ik zag hem gisteren fietsen. Hij... hé, daar komt-ie aan!” Dennis zette het op een hollen en Lisa rende enthousiast achter hem aan.

“Hoi!” zeiden ze alledrie tegelijk. Niels’ ogen begonnen te schitteren. Lisa vond het eigenlijk hartstikke leuk om hem te zien, maar ze deed alsof ze boos was.

“Hé, je zou mij minstens drie kaartjes uit Italië sturen. Ik heb niets gekregen. Hoe zit dat?”

“Ja, hoe zit dat, Niels? Biecht eens op!” Zoals altijd bemoeide Dennis zich er meteen mee.

“Nou, dat zit heel eenvoudig. We zijn er niet geweest.”

“Niet geweest?”

“Nee, niet geweest. We kregen op de heenweg een ongeluk met de auto.”

“Een ongeluk?” herhaalden Lisa en Dennis tegelijk. Lisa schrok en nam Niels van top tot teen op. “Had je niets?”

“Nee, een paar schrammen. Alleen mijn vader had een zware hersenschudding. Die heeft wekenlang in het ziekenhuis gelegen. Hij is pas net weer thuis.”

“En je moeder dan... en Lineke?” vroeg Lisa.

“Die hadden gelukkig haast niets.”

Ondertussen waren ze bij het schoolplein aangekomen. Overal renden kinderen rond of stonden in groepjes met elkaar te praten. Lisa zag de zwarte haarbos van Marije, haar beste vriendin, boven de rest van de kinderen uitsteken.

“Hoe kwam dat ongeluk?” vroeg Dennis.

“Dat vertel ik later nog wel eens.”

“Komen jullie in de klas bij mij zitten?” vroeg Dennis.

Lisa knikte.

“Jullie moeten wel je mond houden, hoor,” zei Niels opeens.

“Hoe bedoel je?” vroeg Dennis.

“Nou, over dat ongeluk. Anders moet ik het honderd keer vertellen. En dat vind ik niet leuk.”

Meneer Dick heette de kinderen van groep acht welkom. Hij was al lange tijd het hoofd van de school en kende de kinderen goed. De tafeltjes stonden in groepjes van vier en vijf bij elkaar. Lisa, Marije, Niels en Dennis zaten bij elkaar. “Wie wil er iets over de vakantie vertellen?”

“Ja, ik!” riep Dennis als eerste, terwijl zijn hand zo snel als een raket de lucht in ging. “Ik heb iets heel geks meegeemaakt.”

“Goed, vertel maar, Dennis.”

“Wij gaan altijd naar de caravan op de camping, maar nu mocht ik voor het eerst alleen in een tentje slapen. Mijn twee broertjes moesten nog wel in de caravan. En wat gebeurt er? Meteen de eerste nacht ging het heel hard onweren en regenen. Ik schrok wakker, en ja hoor, na een paar minuten, drup, drup, drup, mijn tentje begon te lekken.”

Alle kinderen zaten muisstil te luisteren.

“Maar het regende zo hard, dat ik niet in mijn pyjama naar de caravan durfde. Even later moest ik ook nog eens plassen. Toen moest ik er wel uit. Ik trok mijn regenjack aan en rende zo hard als ik kon naar het wc-gebouwtje. Ik bleef daar schuilen tot het ergste onweer voorbij was. Maar ja, ik wist dat ik in mijn tentje niet meer kon slapen. Dat

was veel te nat. Ik rende hard terug, maar struikelde ergens over en viel languit in de plassen.”

Lisa leefde zo mee, dat ze een hand voor haar mond sloeg. Als haar iets erg leek, dan was het wel languit in de nattigheid vallen. Een paar andere kinderen moesten lachen.

“Ik krabbelde overeind, zat helemaal onder de blubber en rende verder naar de caravan. Ik deed de deur open, bleef bij de deur staan en riep mijn moeder. Maar terwijl ik riep, begon iemand in de caravan nog veel harder te gillen. Het licht ging aan en ik schrok me een ongeluk. Ik zag een vreemde mevrouw. Ik stond in de verkeerde caravan!”

Alle kinderen in de klas begonnen hard te lachen. Ook meneer Dick lachte mee.

“En... is het toen wel goed gekomen, Dennis?”

“Ja, die mevrouw kreeg eerst bijna een hartaanval, maar toen ze zag dat ik geen inbreker was, moest ze lachen.”

Na nog een paar vakantie verhalen mocht iedereen een tekening over de vakantie maken. Lisa tekende zichzelf met haar hond Pizza bij een beekje in Frankrijk. Ze was met haar ouders en de hond op vakantie geweest. Wat had ze een lol gehad met Pizza. Als ze wandelden, rende hij steeds zo veel heen en weer, dat hij wel drie keer de afstand aflegde. Na een paar dagen was hij te moe om nog een poot te verzetten. Lisa tekende dat Pizza uitgeteld onder de parasol bij de beek lag. Zij zat naast hem met haar voeten in de beek en met een petje op haar lange blonde haar.

Lisa keek van haar tekening op en zag dat Dennis de gillende vrouw in de caravan aan het tekenen was. Haar haren stonden stijf alle kanten op. Verbaasd zag ze dat Niels

alleen een computer op zijn papier had staan.

“Hé, wat doe jij nou?” fluisterde ze.

“Dat was mijn vakantie,” fluisterde Niels terug. “Drie weken bij mijn oma achter de computer zitten.” Hij schreef op het beeldscherm alle spelletjes die hij had gedaan, en alle websites die hij op internet bezocht had. Onderaan schreef hij *www.hellupme.nl*.

“Wat is dat?” fluisterde Lisa, terwijl ze de woorden aanwees.

“Die site ken ik pas een week. Zoek thuis maar eens op.”

Lisa kwam tegelijk met haar vader thuis. Hij werkte maar een deel van de dag, omdat hij overspannen geweest was.

“Ha, Liesje! Hoe was het op school?”

“Goed, we hebben vandaag alleen maar leuke dingen

gedaan.”

“Wil je een kopje thee of karnemelk?”

“Karnemelk.”

“En iets erbij?”

“Ja, de computer wil ik erbij.”

“Rare, met dit mooie weer computeren? Jij gaat lekker buiten spelen.”

“Maar wil je de computer niet op mijn kamer zetten? Jij gebruikt hem nu toch niet. En mama ook haast nooit.”

“Dat moet ik dan met je moeder overleggen. Maar nu ga ik een dutje doen en jij gaat even naar buiten.”

Pas bij het naar bed gaan ontdekte Lisa dat de computer op haar kamer stond.

“Dankjewel, papa!” riep ze hard naar beneden.

Even later kwam haar vader naar boven.

“En... wat zou je me nou moeten beloven, denk je?”

“Eh, niet te lang achter de computer.”

“En wat is niet te lang?”

“Honderd uur per week.”

“Ho, ho, ben je betoeterd! Laten we zeggen drie keer per week een uur. Afgesproken?”

“Oké.”

“Maar nu je bed in.”

Haar vader ging naar beneden. Lisa wilde gaan slapen, maar het lukte niet. Ze draaide zich om en om. Ze moest steeds aan www.hellupme.nl denken. Wat zou het zijn? Voor ze er erg in had, stond ze naast haar bed en liep ze naar de computer. Ze deed hem aan en zocht de site op. *Hallo, welkom op de site voor kinderen in nood*, stond er

bovenaan. Lisa liet haar ogen over het scherm dwalen en las alleen de koppen boven de verschillende stukjes:

Wie heeft mijn poes gezien?

Ik word gepest en geslagen.

Mijn ouders gaan scheiden.

Ons huis is afgebrand.

De meest uiteenlopende problemen waren op het scherm te lezen. Ze las dat kinderen op elkaars noodkreet konden reageren. Eén keer per week gaven de Hellup Angels adviezen. Lisa had geen idee wie dat dan wel waren.

Ook was er een rubriek met oproepen. Lisa keek er vluchtig overheen totdat ze het volgende las.

Gezocht: Jaap de Wit.

Net toen ze deze oproep wilde gaan lezen, hoorde ze beneden de kamerdeur opengaan. Snel sloot ze de computer af, maar in de laatste seconde las ze nog net een zin.

Ik ben Leonie Stoker uit Zutphen en ben op zoek naar Jaap de Wit.

Lisa schoot onder de lakens en lag precies stil toen haar vader zijn hoofd om de deur stak. Hij had geen seconde eerder binnen moeten komen. Lisa deed alsof ze sliep en haar vader sloot zachtjes de deur.

Jaap de Wit. Zo heette haar vader. Maar er waren vast wel meer mensen met die naam. En het was een kinder-

rubriek. Morgen zou ze eens verder lezen. Misschien was die Jaap de Wit wel een kind dat verhuisd was of zo. Grappig idee eigenlijk, dat er nog iemand met precies dezelfde naam bestond. Misschien liep er ook nog wel ergens een Lisa de Wit rond. Dat zou ze wel eens kunnen uitzoeken. En met die gedachte viel Lisa in een diepe slaap.

Lisa zat samen met haar vader te ontbijten. De hagelslag op haar boterham leek wel een heuvellandschap.

“Papa, ken jij misschien Leonie Stoker?”

“Moet dat een zangeres zijn?”

“Nee, zomaar iemand.”

“Leonie? Nee, ik heb nog nooit een Leonie gekend. Maar waarom vraag je dat?”

“Oh, zomaar.” Lisa vond het jammer dat haar vader Leonie niet kende. Dan ging het dus toch om iemand anders.

“Zeg, ken jij dan misschien Lisa Hagelslag?” vroeg haar vader op zijn beurt.

“Ja, die ken ik wel. Die zit tegenover je.”

Lisa en haar vader begonnen tegelijk te lachen.

“Pap, ik droomde vannacht dat ik op een feest kwam en dat er nog drie meisjes waren die Lisa de Wit heetten, en dat ze er hetzelfde uitzagen als ik.”

“En... vond je het leuk?”

“Leuk? Ik vond het afschuwelijk. Dan zei ik bijvoorbeeld dat mijn vader Jaap de Wit heette en dan zeiden zij: ‘Ja, de mijne ook.’ ‘Maar ik heb een gebroken been gehad,’ zei ik toen. ‘Ik ook,’ zeiden ze in koor.

‘Maar ik heb een hond die Pizza heet,’ ging ik boos verder. ‘Ja, ik ook,’ zeiden ze. En op hetzelfde moment kwamen

er drie Pizza’s aanrennen en die gingen heel erg met elkaar vechten. Dat was zo eng, dat ik er wakker van werd.”

“Nou, ik zou er ook niet aan moeten denken, hoor, dat ik hier met drie Lisa’s zat te ontbijten. Dan was nu de hagelslag al op geweest.”

Haar vader pakte lachend de hagelslag en strooide die op zijn beschuitje.